

NAGODZIĆ (3) *vb pf*

3 sg m *praet* nagodził (3).

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

Spowodować, że ktoś się z kimś zetknie [kogo komu] (3) :

Fraza: »czart nagodził« (3): Alboć nam czart nagodził/ to niezczęfne chłopię RejJóz B3, D4, D7.

Formacje współrdzenne cf GODZIĆ.

KW